

1

Reggie

Aangebrande kaas, warme chocolademelk en rode wijn.

Dat zijn de geuren die ik voortaan associeer met Parijs. Niet de heerlijke verse gebakjes, de dure parfums, de verbluffende architectuur, de schattige straatjes of de oogverblindende, goed verlichte boulevards en bruggen.

Dompel je onder in de cultuur, zei mijn moeder. Zoek een baantje, klaagde ze. Of, mijn favoriet: wees één met je omgeving.

Ondanks de list – ik studeer niet echt in het buitenland, al denken mijn moeder en vrienden thuis dat wel – volgde ik het advies op. Ik vond een schilderachtig klein studiootje in de buurt van de universiteit waar ik zogenaamd studeer, zodat ik de schijn kan ophouden met selfies op de campus. Ik ben eigenlijk hier om mijn vader te zoeken, die jaren geleden uit mijn leven verdween na een onderzoek van de belastingdienst. Ik ben ervan overtuigd dat hij hier is, in Parijs, en ik ben vastbesloten hem te vinden.

Naast de list van de universiteit vond ik een baan als serveerster bij een luxe boulangerie. Hier werk vinden was daadwerkelijk nodig, zodat ik het me kan veroorloven om in deze erg dure stad te wonen. Het is een hoekplek, ingeklemd tussen een Tunesisch restaurant en een bloemenwinkel vol kleur en levendige geuren. De bakker bevindt zich in een gebouw in gotische stijl met smeedijzeren balustrades op Franse balkons, net zoals je in films ziet.

De eerste paar weken heb ik me overgegeven aan alles wat met brood, kaas en wijn te maken heeft. Maar na een tijdje verliest de scherpe geur van aanbrandende kaas, dankzij de immer populaire croque-monsieur – eigenlijk gewoon een tosti – zijn oorspronkelijke aantrekkingskracht.

Het helpt niet dat ik allergisch ben voor lactose – en voor klanten. Ik slik lactosepillen zoals een raver xtc naar binnen schuift.

Wat betreft de klanten: daar moet ik nog een werkende remedie voor vinden.

Ik vlieg door de keuken. De doordringende, overweldigende geuren van olie, geroosterd brood en gebakken vlees dringen mijn neusgaten binnen. De kakofonie van geuren is permanent ingetrokken in mijn uniform en is bijna onmogelijk uit mijn haar te krijgen.

‘Je bestelling voor tafel elf.’ Het dikke Franse accent van Jacques en zijn neiging om de letter ‘s’ te vervangen door een ‘z’ laten de simpele uitspraak romantisch klinken. Helaas is Jacques dat niet bepaald. Hij probeert me constant te versieren, wat ongemakkelijk is, helemaal omdat hij ál het personeel dat hier werkt – zowel mannen als vrouwen – probeert te versieren. Hij is begin vijftig, met een ferme bierbuik, creepy snor en haar dat uit zijn oren en neus groeit. Het lijkt zo te zijn dat waar ter wereld je ook bent, er altijd minstens één viespeuk in de keuken werkt. Nog spannender is het feit dat hij me in het Frans probeert te versieren, en hoewel ik de taal al een aantal jaren aan het leren ben, zijn leerboek-Frans en daadwerkelijk-Frans-Frans totaal niet hetzelfde.

‘Dank je.’ Ik laad mijn armen zo snel als ik kan vol met borden om mogelijk vunzig commentaar te vermijden.

Hij knipoogt overdreven.

'Pas de problème, mon petit chou-fleur.'

Ik begrijp echt niet hoe 'klein bloemkooltje' liefkozend is.

Elodie, een van de fulltime serveersters, verschijnt naast me en valt in het Frans tegen hem uit. De snelheid waarmee ze praat maakt het lastig om er meer van op te vangen dan alleen losse flarden. Ik weet wel vrij zeker dat ze hem een domme lul noemt. Ze pakt drie borden en beweegt haar kin in de richting van het restaurant, om aan te geven dat ik haar moet volgen.

'Hij is een ranzig varken.' Elodie is ook een uitwisselingsstudent, alleen komt ze uit Australië in plaats van uit de VS.

O, en zij studeert écht. Ik doe alsof, omwille van mijn moeders breekbare hart.

'Onze internationale ervaring zou niet authentiek zijn als er niet ten minste één probleem met seksuele intimidatie op de werkvloer was, toch?'

Elodie grinnikt en trekt dan haar gezicht in de plooi, met een zachte glimlach om haar mond, wanneer we de ruimte binnenstappen. We slingeren tussen de tafels door, richting het terras. Het is zonnig en dat helpt de herfstkou te temperen. De frisse lucht is een welkome afwisseling na de hitte van de keuken, en de strategisch geplaatste warmtelampen maken het buiten zitten prettig, zelfs als het even bewolkt is. Er is mij verteld dat mensen hier zelfs midden in de winter zullen zitten, die hier in de verste verte niet zo streng is als de winters die ik thuis in Amerika heb moeten overleven. Ik zou niet bereid zijn om mijn vingers eraf te laten vriezen voor een frisse

neus, maar buitengewoon veel mensen zijn dat schijnbaar wel.

Ik verlang naar warmere dagen van de nazomer, die ik had toen ik hier net was aangekomen, waar ik in een park kon chillen met een stokbroodje, mijn lactosepillen en wat kaas, mijn hoofd te ruste kon leggen op de keiharde buikspieren van mijn verzonnen vriendje, terwijl ik rustig kon peinzen over mijn eigen bestaan. Of gewoon dronken worden van goedkope wijn, afhankelijk van welke optie het meest waarschijnlijk is – de tweede, mocht dat niet duidelijk zijn. Dat doe ik nog steeds, maar nu moet ik een jas en muts dragen in plaats van leuke topjes en shorts.

Elodie en ik zetten acht croque-monsieurs op een tafel met studenten, en vullen hun cafés au lait en water bij. Zodra ze tevreden lijken te zijn met hun eten en de vijfenzeventigduizend extra handelingen die nodig zijn voordat ze hun lunch daadwerkelijk kunnen consumeren, laat ik mijn blik even snel langs mijn tafels gaan.

Een nieuwe klant zit in de hoek met zijn rug naar me toe. Op de rand van de tafel ligt een mapje waar een wit document uit steekt. Zijn hand rust erop, zijn lange vingers tikken rusteloos op tafel, een zilveren horloge siert zijn pols. Hij is gekleed in een zwart pak, wat hier niet ongewoon is. Onze klantenkring varieert van studenten tot zakenmensen en soms het ziekenhuispersoneel van verderop in de straat. Maar zij halen vaker af dan dat ze hier komen eten.

Op de grond staat een oude, versleten leren tas tegen zijn been. Ik schat in dat hij een zakenman is – misschien een eigenzinnig typetje, met zijn chique pak, dure

horloge en een afgeragde tas die eruitziet alsof hij uit een kringloopwinkel komt.

Ik kijk naar mijn uniform van zwarte broek en witte blouse. Waarom men denkt dat wit een goede optie is voor de horeca, is mij een raadsel. Steevast krijg ik ergens tijdens mijn dienst een vlek op mijn mouw. Natuurlijk zit ik vandaag ook al onder: ik heb een roodoranjeachtige vlek in de vorm van een dildo op de zijkant van mijn linkertiet, vlak naast mijn naamplaatje. Charmant? Absoluut.

Ik kan er nu niets meer aan doen, aangezien ik al naast de tafel van Zakenmeneer sta, en snel langs het toilet om de vlek weg te halen kost prijzige minuten waarin mijn potentiële fooi zal verdampen.

‘Bonjour, hallo.’ In die twee woorden weet ik een regenboog van opgewektheid te proppen.

Zijn vingers houden op met tikken en hij haalt zijn blik van de menukaart. Ik merk een overvloed aan kleine details op in het korte moment tussen mijn begroeting en het punt waarop onze ogen elkaar ontmoeten.

Hij is letterlijk de mooiste man die ik ooit heb gezien. Het is alsof een van de marmeren beelden uit het Louvre plotseling tot leven is gekomen en besloot om spontaan even hier te gaan lunchen. Zijn donkere haar is netjes opzij gestyled en valt elegant over zijn voorhoofd. Het soort kapsel dat ik op de een of andere manier altijd graag wil verknoeien. Zijn wenkbrauwen vormen een mooie boog, en geven hem een beetje een boevenblik, zijn jukbeenderen zijn hoog en goed zichtbaar, als bij een fotomodel. Zijn lippen zijn vol en zacht. Verleidelijk zoenbaar. En zijn kaak is vierkant en scherp, met een subtiele schaduw van stoppels.

Hij is absoluut een neukbaar kunstwerk.

Alle seksueel responsieve delen van mijn lichaam zijn het hier volledig mee eens.

Zijn levendige, helderblauwe ogen ontmoeten de mijne en onmiddellijk word ik getransporteerd naar een weelderig tropisch landschap. Ik kan bijna het zand tussen mijn tenen en het warme water tegen mijn enkels voelen.

Nee, wacht, dat is gewoon iemands ontsnapte dwergpoedel die tegen mijn been staat te plassen.

‘What the... Hé, ik ben geen boom!’ Ik geef de kleine hond een zetje met mijn voet om hem weg te jagen. Hij wiebelt en valt om, als een dronken matroos, begint zichzelf te likken (ook als een dronken matroos), springt dan overeind en keft naar me.

Een dame komt op ons afgerend, werpt me een hatelijke blik toe, alsof ik iets fout gedaan heb door ondergeplast te worden, tilt haar ratvormige hond op en houdt hem recht voor haar gezicht. Ze koert theatraal tegen het hondje, en ze laat hem haar likjes geven, vol op haar lippen.

‘Hij likte net nog zijn eigen piemel,’ meld ik haar.

En wat een ongepast iets om hardop te zeggen, Reggie. Meneer Standbeeld hoest een lach.

Gelukkig lijkt de vrouw me niet te begrijpen, dus mijn vernedering gaat niet verder dan de man die momenteel grinnikt aan de tafel voor me. De vrouw flaneert terug naar haar tafel, stopt het kleine hondje terug in haar tas en schuift het onder de tafel. Mensen smokkelen hier altijd hun handtashonden naar binnen. Ik vind het niet erg om te werken op een plek waar het diervriendelijk is, maar ik zou graag niet meer als toilet gebruikt worden.

Ik draai terug naar de mooiste man van het hele universum en ben nogal verbaasd wanneer echte woorden uit mijn mond komen en niet alleen onverstaanbare en onzinnige geluiden.

‘Het spijt me.’ Ik schud mijn hoofd.

‘Je suis très –’

Hij steekt een hand op om me tegen te houden.

‘Engels is prima.’

O mijn god. Zijn stem is zo vol als een chocoladecroissant en zo diep als de Grand Canyon. Maar het beste? Hij is Brits. Als hij me de hele dag offertes van autoverzekeringen zou influisteren zou ik nog in de hemel zijn.

Ik realiseer me dat hij nog steeds aan het woord is, en het enige wat ik in me opneem is hoe zijn stem klikt, niet wat hij zegt.

‘Sorry, pardon? Ik verstond je even niet.’

Niet friemelen, Reggie. Doe rustig. Bied jezelf ook niet aan als voorgerecht.

‘Als je de boel even schoon wilt maken voordat je mijn bestelling opneemt, is dat oké.’

‘O! Ja, natuurlijk.’ Ik ga op mijn hurken zitten en trek de doek van mijn schort, met de bedoeling om de plek waar het hondje geplast heeft te dweilen. Het is al grotendeels opgenomen door het beton, en ook door mijn sok en schoen.

‘Ik bedoelde jezelf, niet de grond.’ De vingertoppen van de Engelse meneer Standbeeld glijden zachtjes langs de rug van mijn hand, waardoor mijn hart een salto maakt en recht naar mijn kruis duikt. ‘Als je even nodig hebt, kan ik wachten.’

Mijn tepels staan rechtovereind en ik doe onbewust een Kegel-oefening door de aanraking. Ik ben zo goed als

aan het hurken naast hem. Ik zou onder de tafel kunnen verdwijnen en niemand zou het doorhebben.

‘Hoef niet, hoor, het gaat al,’ weet ik uit te brengen en ik ga staan. ‘Het gaat goed.’

‘Is dat zo?’ antwoordt hij sceptisch. Ergens in mijn brein erken ik dat hij misschien niet bediend wil worden door iemand die naar pis ruikt, maar ik ben hier al, dus ik kan net zo goed zijn bestelling opnemen.

‘Nooit zo zeker van iets geweest in mijn leven,’ zeg ik per ongeluk met een nep-Brits accent.

Hij houdt zijn hoofd een beetje scheef, zijn ogen zijn samengeknepen in de hoeken, en een lichte lach speelt om zijn mond. Goeie god, zelfs zijn verbijsterde blik is heerlijk.

‘Ik maak je accent niet belachelijk. Ik vind het prachtig. Je accent, bedoel ik. En jou ook.’ Ik gebaar naar hem met wilde handgebaren. ‘Jij bent zelf ook prachtig, net als je stem. Ik... Als ik een Engels accent hoor, word ik in mijn hoofd zelf ook Engels en dan komt het uit mijn mond. Het spijt me. Wacht je op iemand, of eet je vandaag alleen?’

Ik ben er volledig van overtuigd dat mijn gezicht de kleur van een stopbord heeft gekregen.

Ik hoop vurig dat de meeste mensen hier mijn verbale braaksel niet hebben opgemerkt.

‘Ik wacht op iemand.’ Hij leunt achterover in zijn stoel, zijn blauwe ogen glinsteren geamuseerd.

Ik weet zeker dat vrouwen vaak met de mond vol tanden staan bij hem. Het zou verboden moeten zijn om zo aantrekkelijk te zijn. Hoe moet je functioneren met hem in de buurt?

‘Ja, natuurlijk. Wil je iets drinken terwijl je wacht?’

Hij bestelt een glas Perrier met een schijfje limoen, geen citroen. Hoe hij het doet weet ik niet, maar met zijn accent klinkt Perrier nog luxueuzer dan het normaal doet.

Voordat ik langs de rest van mijn tafels ga, haast ik me naar mijn kluisje op zoek naar een extra paar schoenen of sokken, iets wat ik kan dragen in plaats van de vochtige-sok-en-schoen-situatie die zich nu om mijn voeten bevindt. Gelukkig heb ik een paar geruite Vans, oftewel mijn reguliere vrijetijdschoenen, wat niet ideaal is voor werk, maar ja, ze zijn wel volledig hondenpisloos. Ik moet ook met blote voeten erin, waar ik een hekel aan heb, maar ook in dit geval is het beter dan het alternatief.

Nadat ik mijn handen heb gewassen keer ik terug naar de eetzaal, net op tijd om Britse Hottie zijn lunchdate te zien begroeten. 'Natuurlijk, ze is prachtig,' mompel ik, terwijl ik kijk naar haar slanke lichaam, volle bruine haar en eindeloos lange benen, met hakken waar ik niet rechtop in zou kunnen blijven, laat staan kunnen lopen. Mijn tenen wiebelen onwillekeurig in mijn Vans terwijl ik haar volg met mijn blik.

Ik durf te wedden dat deze kerel elke verdomde avond van de week een date klaar heeft staan. Ik erger me aan mijn gedachte dat ik een van die dates zou willen zijn. Ik vind het ook irritant dat als de kans zich aanbood, ik zonder twijfel met hem op date zou gaan, ondanks het feit dat ik dan slechts een van de velen zou zijn. Hij moet wel een gigantisch ego hebben. Dat kan haast niet anders bij iemand die zo perfect is.

Ik wacht tot hij haar stoel heeft aangeschoven en weer is gaan zitten voordat ik de Perrier op tafel zet en zijn

gast vraag of ze iets wil drinken. Ze bestelt een glas rode wijn. Ze reikt over de tafel en legt haar hand op de zijne.

‘Weet je al wat je gaat bestellen, Horace?’ vraagt ze met een lief Frans accent.

Horace? Die naam past helemaal niet bij hem. David, Michelangelo, Da Vinci, en zelfs God Allemachtig, zijn meer geschikt.

‘Ik dacht aan het gerecht van de dag.’ Hij haalt zijn hand onder die van haar vandaan en richt zijn tropisch blauwe blik op mij. ‘Wat denk jij, Reggie?’

Even verbaas ik me over het feit dat hij mijn naam weet, totdat ik me herinner dat ik een naamplaatje draag – zoals ik op werk elke dag doe.

‘De *cock*...’ Ik grimas. ‘De *croque-monsieur* is altijd populair.’

Hij grijnst. ‘Zelf weleens geprobeerd?’

Zijn date mist de nauwelijks verholde innuendo blijkbaar.

‘Te veel koolhydraten,’ mompelt ze, en ze huivert in haar kleine – en ik bedoel ook echt minuscule – zwarte jurkje. Ik weet niet hoe ze zo weinig kan dragen met dit weer, maar ik denk dat als ik een date had met deze man, ik waarschijnlijk ook halfnaakt zou verschijnen, om de overgang naar volledig naakt makkelijker te maken.

Ik onderdruk de drang om met mijn ogen te rollen. Frankrijk zit vol met koolhydraten. Het is de stokbrood-en kaashemel. Keto is heiligschennis hier. Of dat zou het tenminste moeten zijn.

Horace’ date bestelt de *salade niçoise*, op zijn frans, zonder aardappelen, dressing, olijven en ansjovis.

‘Dus eigenlijk... alleen sla, tomaat en ei?’ Ik knipper met mijn ogen naar haar.